

EL PARENOSTRE

per GRISELDA COS I BOADA,
monja de Sant Pere de les Puel·les

Un dia els deixebles demanaren a Jesús que els ensenyés a pregar i ell els feu el do del tresor del parenostre. La manera de pregar ens caracteritza i ens permet dir en profunditat allò que som, pensem i vivim.

Martín Buber diu que ell no vol parlar d'altre Déu que d'aquell amb qui es pugui comunicar com a tu. Per això a mi també m'agrada dir que en la pregària Déu i jo no som u, per molta fusió espiritual i íntima que jo experimenti, sinó que som dos en pla de diàleg. Però sense oblidar que, en el diàleg amb Déu, sempre estic en total desigualtat.

A Jesús, habituat com estava a llegir, meditar i escoltar els textos bíblics, li era familiar la calidesa tendra de Déu. I qui sap si al nom de Jahvè, aniria donant ja des de petit el nom d'Abbà, Pare estimat, tot passant del Déu omnipotent al Déu que estima; del Déu altíssim, al Déu que té cura paternal de les seves criatures i que estima l'home, a qui ha creat a imatge seva i a qui vol el seu interlocutor.

Jesús segur que vivia la seva relació amb el Pare, amb tota la gosadia filial des del mot ABBÀ, tot i que no va dir aquesta paraula fins a Getsemaní on, en plena tristesa de la seva ànima, s'hi va confiar amb la tendresa de Fill sense renunciar al qui l'havia configurat durant tota la vida.

Els salms, llibre de pregària de tot jueu, sens dubte configuraren la pregària de Jesús de Natzaret. I el parenostre brollà d'ells, com de la font d'on pouava la seva pregària. Quin honor per al salteri haver culminat en la pregària de Jesús.

Així doncs, també nosaltres podem fer ben nostra l'actitud filial de Jesús i resar sempre i com a pròpia la pregària del parenostre.

Aquesta pregària, per a nosaltres tan quotidiana, és, certament, la que ens inicia més per aquell dia en què passarem de l'experiència del dir i de l'escoltar, al veure.